

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 433/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., P., zastúpeného advokátom Mgr. S. I., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 212/2009 z 26. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2010 doručená sťažnosť Ing. J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 212/2009 z 26. apríla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 155/2006-96 z 29. marca 2007 uložil Mgr. L. K. (ďalej len „žalovaný“) povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 700 000 Sk (56 429,66 €) spolu so 6 % úrokom z omeškania predstavujúcu preddavok na kúpnu cenu za nehnuteľnosť zložený na základe zmluvy o budúcej zmluve. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol. Žalovaný sa proti označenému prvostupňovému rozsudku v zákonnej lehote odvolal.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 112/2007 z 11. júna 2008 odvolaním žalovaného napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil, zároveň ale proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku pripustil dovolanie, pričom formuloval dovolaciu otázku vzťahujúcu sa na účinky konania o nahradení prejavu vôle účastníka zmluvy o budúcej zmluve na plynutie premlčacej lehoty v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v nevrátenom preddavku na budúcu kúpnu cenu. Konkrétne bolo znenie dovolacej otázky krajským súdom vymedzené tak, *„či objektívna premlčacia je uvedená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v ktorej sa možno domáhať vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tzv. zálohe na budúcu cenu podľa zmluvy o budúcej zmluve plynie (prípadne za akých podmienok) aj počas konania začatého na návrh druhého účastníka zmluvy o budúcej zmluve, v ktorom sa tento účastník domáha nahradenia vyhlásenia vôle na uzavretie kúpnej zmluvy podľa § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka“*.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 185/2009 z 30. novembra 2009 rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co 112/2007 z 11. júna 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd následne vydal napadnuté uznesenie, ktorým rozhodol tak, že zrušil rozsudok prvého stupňa *„okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti“* a *„v rozsahu zrušenia“* vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta tú časť napadnutého uznesenia, ktorou krajský súd prvostupňový rozsudok vo „... výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti...“ (ďalej aj „sťažnosťou napadnutá časť uznesenia“) nezrušil. *Sťažnosťou napadnutú časť uznesenia považuje sťažovateľ za nezákonnú, protiústavnú a zároveň odporujúcu princípom spravodlivého súdneho konania garantovaných dohovorom. Sťažnosťou napadnutou časťou uznesenia malo preto dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.*

V nadväznosti na to sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že «Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 1 Co 212/2009 zo dňa 26. 4. 2010 porušil základné právo Ing. J. P. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované Ústavou SR čl. 46 ods. 1.

Zrušuje časť výroku Uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 212/2009 v znení: „... okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti...“

Zároveň sťažovateľ žiada, aby ústavný súd okrem vydania navrhovaného nálezu vykonal aj kontrolu skutkových a právnych záverov Rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 1 Co 112/07, nakoľko v tomto konaní bola pripustená dovolacia otázka bez odôvodnenia, a v uznesení č. k. 1 Co 212/2009 je vykázané také množstvo zjavných nesprávností, ktoré, podľa názoru sťažovateľa už spôsobujú jeho zmätočnosť.

Ak by Ústavný súd dospel k názoru, že v napádanom rozhodnutí sú uvedené právne názory v rozpore s O. s. p. a iné zrejme nesprávnosti v rozsahu, ktorý by robil rozhodnutie zmätočné, tak nech je uznesenie 1 Co 212/2009 zrušené celkom a vec nech Krajský súd v Prešove opätovne prejedná a rozhodne.».

Po podaní sťažnosti ústavný súd zistil, že v danej právnej nastali medzičasom relevantné okolnosti, na ktoré je nutné pri jej predbežnom prerokovaní prihliadať. Ústavný súd 22. augusta 2011 vyzval krajský súd na vyjadrenie k sťažnosti. Vyjadrenie krajského súdu bolo následne doručené sťažovateľovi. Zo stanoviska sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu zo 14. septembra 2011, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 16. septembra 2011 (ďalej len „stanovisko sťažovateľa zo 14. septembra 2011“), a z jeho príloh vyplynulo,

že po podaní sťažnosti krajský súd vydal „doplňacie uznesenie“ sp. zn. 18 Co 120/2010 z 30. septembra 2010, ktorým doplnil napadnuté uznesenie tak, že zrušil rozsudok prvého stupňa sp. zn. 12 C 155/2006 aj vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Zo stanoviska sťažovateľa zo 14. septembra 2011 a z jeho príloh ďalej vyplynulo, že najvyšší súd vydal opravné uznesenie sp. zn. 3 Cdo 185/2009 z 21. októbra 2010, v ktorom opravil sťažovateľom namietané nedostatky jeho uznesenia sp. zn. 3 Cdo 185/2009 z 30. novembra 2009 (išlo o zámenu spisových značiek). Krajský súd napokon vydal ďalšie opravné uznesenie sp. zn. 18 Co 120/2010 z 11. októbra 2010, ktorým rovnako opravil sťažovateľom vyčítané nedostatky (zámena spisových značiek, náhrada slova „žalovaný“ slovom „žalobca“).

Podľa sťažovateľa *„Je na úvahe Ústavného súdu ako posúdi vec, keď došlo síce k náprave vadných rozhodnutí, ale okolnosti a čas, za ktorý sa dospelo o náprave naznačujú podozrenie z manipulovania s prípadom, čo by malo byť asi prinajmenšom vytknuté.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd musel najprv preskúmať, či stanovisko sťažovateľa zo 14. septembra 2011 nemôže byť prípadne považované za späťvzatie sťažnosti.

Keďže sťažovateľ žiada, aby boli ústavným súdom „*prinajmenšom vytknuté*“ pochybenia konajúcich súdov, hoci, ako sám uvádza, „*došlo... k náprave vadných rozhodnutí*“, tak sa podľa názoru ústavného súdu domáha, aby ústavný súd vo veci naďalej konal a neprejavil vôľu vziať sťažnosť späť. Stanovisko sťažovateľa zo 14. septembra 2011 preto ústavný súd nepovažuje za späťvzatie sťažnosti.

Ústavný súd preto preskúmal, či existujú dôvody brániace prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Co 212/2009 z 26. apríla 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo stanoviska sťažovateľa zo 14. septembra 2011 a z jeho príloh, ako už bolo uvedené, vyplynulo, že po podaní sťažnosti krajský súd vydal uznesenie sp. zn. 18 Co 120/2010 z 30. septembra 2010, ktorým doplnil napadnuté uznesenie tak, že zrušil prvostupňový rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 155/2006 aj vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Sťažnosťou napadnutá časť uznesenia tak v dôsledku jej zrušenia označeným opravným uznesením krajského súdu prestala byť podľa názoru ústavného súdu spôsobilým predmetom sťažnosti.

Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich práv rozhodnutím súdu, ktoré v čase predbežného prerokovania jeho sťažnosti ústavným súdom už neexistuje.

V dôsledku uvedeného nie je splnená jedna zo základných podmienok sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to existencia právoplatného rozhodnutia (opatrenia alebo iného zásahu), ktorým mali byť podľa tvrdenia sťažovateľa porušené jeho v sťažnosti označené práva, a navyše konanie vo veci samej v predmetnej právnej veci ďalej pokračuje. Konanie o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb je v zásade založené na prieskume právoplatne skončených vecí a v prípade vyslovenia porušenia práva alebo slobody na súčasnom obligatórnom zrušení právoplatného rozhodnutia opatrenia alebo iného zásahu (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ktorých protiústavnosť alebo rozpor s kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou už nemožno napraviť iným spôsobom, predovšetkým na základe procesných prostriedkov vyplývajúcich z príslušných procesných noriem upravujúcich príslušné konanie.

V danej veci neprichádza do úvahy, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohlo dôjsť vo veci samej k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa.

V tomto prípade vzhľadom na uvedené nie je daná ani príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením a sťažovateľom označenými právami, porušenie ktorých namieta (m. m. III. ÚS 78/2010).

Rovnaký záver platí aj pre námietky sťažovateľa týkajúce sa zmätočnosti napadnutého uznesenia. Podľa sťažovateľa napadnuté uznesenie obsahuje „*množstvo zjavných nesprávností*“. Ako dokladá vo svojom stanovisku zo 14. septembra 2011, ním namietané nedostatky boli odstránené opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 185/2009 z 21. októbra 2010, ako aj opravným uznesením krajského súdu sp. zn. 18 Co 120/2010 z 11. októbra 2010. V predmetnom stanovisku sťažovateľ uvádza, že došlo „*k náprave vadných rozhodnutí*“. Sťažovateľ tak dosiahol úspech v inom konaní pred všeobecnými súdmi, namietané nedostatky boli medzičasom nimi odstránené, a preto nemohli viesť k porušeniu v sťažnosti označených práv.

V spojitosti s tým ústavný súd poukazuje na svoju prechádzajúcu judikatúru, podľa ktorej pokiaľ bola náprava vo veci sťažovateľa vykonaná v rámci všeobecného súdnictva, ústavný súd v zásade nemôže vysloviť porušenie v sťažnosti označeného základného práva (m. m. I. ÚS 191/06, IV. ÚS 263/08).

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011